

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: J. F.,

zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje,
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2017 č. j. MSK 18493/2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 6.12.2016 č. j. SMO/471943/16/DSČ/Fal, o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce kromě nesplnění zákonných podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla namítal, že nebylo zjištěno, že by použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem, používaným bez obsluhy. Bylo-li zapotřebí, aby k ovládání zařízení UnicamSPEED byla určitá osoba proškolená, je zřejmé, že se nejedná o automatizovaný prostředek, který funguje bez obsluhy.
2. Žalobce rovněž namítal, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce. Žalovaný měl proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. Rozhodnutí je tak nezákonné, byl-li potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.
3. Žalobce dále uvedl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona, bylo v období od 1.7.2017 do 13.7.2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění, jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1.1. do 13.7.2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost.
4. Dále žalobce namítal, že v článku CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., je uvedeno, že zákon nabývá účinnosti dnem 1.7.2017, ovšem takovéto určení účinnosti právního předpisu je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Z uvedeného lze dle žalobce dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona, tedy 13.7.2017. Zákon č. 183/2017 Sb., nemohl nabýt účinnosti ke dni 1.7.2017.
5. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Poukázal na to, že ve věci bylo pravomocně rozhodnuto 23.8.2017. Dne 1.7.2017, tedy dříve, však nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o přestupcích. Z § 2 odst. 6 uvedeného zákona plyne, že pachatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Žalobce tak není schopen přezkoumat, zda dle ke dni právní moci účinného právního předpisu vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku rozhodnutí absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Takové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti. Z rozhodnutí nelze vůbec

seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši.

6. Žalobce dále uvedl, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Žalobce zastává názor, že v jeho případě byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, správní orgán byl povinen uvést ve výroku právní ustanovení § 44 nového zákona o přestupcích ve vztahu k rozhodování o sankci a byl povinen s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodovat. Správní orgán ovšem rozhodoval tak, jakoby ust. § 44 nového zákona o přestupcích vůbec neexistovalo.
7. Žalobce žalovanému dále vytkl, že ve výroku rozhodnutí správní orgán neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena, ve výroku správní orgán nevymezil ani místo údajného protiprávního jednání takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost, a výrok rozhodnutí není srozumitelný také pro absenci údaje o rychlosti jízdy vozidla.
8. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Místo protiprávního jednání mělo být specifikováno konkrétněji, ze specifikace místa, jak jej formuloval správní orgán nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Ulice Českobratrská je dlouhá cca 3 km, křižovatka se Sokolskou ulicí je cca v její polovině. Žalobci není známo, kde se nachází „Stadion Bazaly“. Rovněž nebylo postaveno najisto, zda bylo vozidlo měřeno v obci nebo mimo obec.
9. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu a uvedl, že sdělení totožnosti údajného řidiče je čirou obstrukcí. Stejnou obstrukci použil stejný zmocněnec jiných účastníků v řízeních, která jsou nyní předmětem správních žalob u Krajského soudu v Ostravě v označených věcech. Z osvědčení ze dne 29.10.2012 vyplývá, že daná osoba je proškolená ke „zpracování přestupkových dokumentů“, nikoli k samotnému provádění měření. Charakter rychloměru jako automatizovaného technického prostředku ve smyslu zákona o silničním provozu vyplývá ze skutečnosti, že jde o stacionární zařízení trvale umístěné v dané křižovatce, což vyplývá z ověřovacího listu, jakož i ze samotné obrazové dokumentace. Od 1.7.2017, kdy nabyl účinnosti jednak zákon č. 250/2016 Sb., jednak související zákon č. 183/2017 Sb., se dřívější správní delikt podle § 125f začal nazývat přestupkem. K žádné změně zákona ve prospěch žalobce však nedošlo. Žalovaný proto postupoval v souladu se zásadou zákazu retroaktivity, vyjádřenou v § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. Nová právní úprava přitom není pro žalobce příznivější, žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat. Správní delikt je založen na objektivní odpovědnosti, tzn. bez ohledu na zavinění, zavinění proto správní orgány nezkovaly. Zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti 1.7.2017, nikoli až dnem 13.7.2017, jak dovozuje žalobce. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno před 1.7.2017, bylo proto dokončeno podle dosavadních zákonů v souladu s § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb. Ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, podle kterého by se kvalifikoval přestupek řidiče, jakož i ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, upravující druh a výměru sankce za tento přestupek, jsou uvedena v odůvodnění

prvostupňového rozhodnutí. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější, žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat. Ani okolnosti, které žalobce uvádí nyní v žalobě, nenaplňují důvod pro uložení sankce pod dolní hranici zákonné sazby. Místo přestupku je jednoznačně určeno křižovatkou ulic Českobratrská – Sokolská a dále určením směru, odkud a kam jelo vozidlo žalobce. Současně je ve výroku uvedeno, že nejvyšší dovolená rychlost v daném místě, v obci, byla obecně stanovena zákonem na 50 km/h. Skutečnost, že místem přestupku je složitá frekventovaná křižovatka v samotném centru Ostravy se souvislou zástavbou činžovních domů kolem pozemní komunikace, rovněž vyplývá z obrazové dokumentace rychloměru.

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Se souhlasem účastníků soud rozhodl o věci samé v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bez nařízení jednání.
11. V dané věci rozsudkem ze dne 25.7.2018 Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27.4.2018 č. j. 19 A 27/2017-31 a věc vrátil soudu k dalšímu řízení se závěrem, že za situace, kdy správní orgán řádně označil dotčená správní řízení, v nichž navíc vystupovala jako obecný zmocněnec stejná právnická osoba, jako v případě žalobce, nemohla absence příslušných listin ve správním spisu, které souvisely se skutečnostmi známými správnímu orgánu z úřední činnosti (ohledně znalosti nedostupnosti řidiče), kterou správní orgán doložil výčtem spisových značek správních řízení, ve kterých vystupoval stejný obecný zmocněnec, jako ve věci žalobce a ve kterých se nepodařilo doručit základy stejné osobě, kterou tento zmocněnec označil jako řidiče ve věci žalobce, nemohla absence příslušných listin ve správním spisu způsobit vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
12. Ze správních spisů bylo zjištěno, že Magistrát města Ostravy na základě oznámení Městské policie Ostrava ze dne 16.11.2015 vyzval žalobce jako provozovatele vozidla v souladu s § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., k zaplacení částky 500 Kč s tím, že může sdělit totožnost řidiče vozidla a toto sdělení bude považováno za podání vysvětlení. Žalobce jako řidiče vozidla označil osobu L. H. N., narozen X, trvale bytem 58 D. B. P., H., P., V. Správní orgán I. stupně následně provedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kterého se mu však nepovedlo ustanovit. V podrobnostech soud odkazuje na zjištění správního orgánu I. stupně v odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť tato zjištění jsou správná. Správní orgán I. stupně proto přestupek odložil, neboť do 60 dnů nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Doručením příkazu žalobci 17.2.2016 zahájil správní orgán I. stupně řízení o správním deliktu. Proti příkazu podal žalobce odpor. Ze spisu se podává, že v průběhu správního řízení vyzval správní orgán I. stupně ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň jej vyrozuměl o termínu provádění důkazů mimo ústní jednání. Tohoto svého práva žalobce nevyužil. Z obsahu správních spisů plyne, že Městská policie Ostrava vyhotovila oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku adresované správnímu orgánu I. stupně, v němž je uvedeno, že řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen, RZ X dne 13.11.2015 ve 20.16 hodin v Moravské Ostravě na ulici Českobratrská, ze směru od Stadionu Bazaly do křižovatky s ulicí Sokolská třída,

překročil uvedeným vozidlem maximální povolenou rychlost v obci. V místě, kde je povolená maximální rychlost 50 km/h mu byla silničním rychloměrem UnicamSPEED naměřena rychlost jízdy 69 km/h, kdy po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, jel rychlostí nejméně 66 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 16 km/h. K oznámení byl připojen ověřovací list Českého metrologického institutu měřidla UnicamSPEED č. 8012-OL-70195-15 ze dne 21.7.2015. Podle tohoto ověřovacího listu k datu 13.11.2015 měřidlo splňovalo podmínky zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii a podmínky vyhlášky č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu. Z ověřovacího listu a obrazové dokumentace se podává, že se jedná o stacionární zařízení trvale umístěné v křižovatce Českobratrská v Ostravě směr od Bazalů. Spis obsahuje rovněž osvědčení o proškolení zvládání tohoto rychloměru pro příslušnou osobu. Z výpisu registru silničních vozidel plyne, že provozovatelem vozidla byl žalobce. Rozhodnutím ze dne 6.12.2016 č. j. SMO/471943/16/DSČ/Fal Magistrát města Ostravy uložil žalobci dle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, pokutu ve výši 1.500 Kč, za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Volkswagen, RZ X v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, neboť prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 13.11.2015 ve 20.16 hodin v Moravské Ostravě, po ulici Českobratrská do křižovatky s ulicí Sokolská třída, ze směru od Stadionu Bazaly, řídil blíže neustanovený řidič motorové vozidlo tovární značky Volkswagen, registrační značky X, který překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, kde je zákonem obecně stanovená rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, přičemž tomuto vozidlu byla silničním rychloměrem UnicamSPEED naměřena rychlost jízdy 69 km/h, kdy po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, jel rychlostí nejméně 66 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 16 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Jednání vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu s porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a totožnost řidiče není známa. Žalobci byla uložena rovněž povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Proti rozhodnutí podal žalobce včasné blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

13. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 30.6.2017, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
14. Krajský soud k jednotlivým žalobním námitkám uvádí následující: skutková podstata podle výše citovaného § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Odpovědnost za správní delikt je podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako

objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. Správní delikt (nyní přestupek) byl spáchán 13.11.2015. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti 1.7.2017 plyne, že odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku, v projednávané věci dle zákona č. 361/2000 Sb., ve znění do 30.6.2017, a tedy jako správní delikt provozovatele vozidla. V přechodných ustanoveních zákona č. 250/2016 Sb., je rovněž uvedeno, že zahájení řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Řízení o předmětném správním deliktu bylo zahájeno a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v době, kdy zákon č. 250/2016 Sb., ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. V době rozhodování žalovaného již byl účinný zákon č. 250/2016 Sb., a současně tak byl novelizován zákon o silničním provozu. Podstatné je, že žalobce možné užití později účinného zákona v průběhu správního řízení nenamítal a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat. Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění relevantních ustanovení zákona, a ani zákon č. 250/2016 Sb., žalobci příznivější úpravu nepřináší. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že námitky žalobce ohledně zavinění za situace, kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, a námitka že rozhodnutí, jímž byl uznán vinným za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je nezákonné, neboť skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“, již v době rozhodování žalovaného neexistovala, nejsou důvodné. Účinnost zákona č. 183/2017 Sb., byla stanovena v souladu s § 3 odst. 3 věty druhé zákona č. 309/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. S výjimkou dvou specifikovaných částí zákon, jehož platnost nastala 28.6.2017, nabyl účinnosti 1.7.2017.

15. V rozporu s obsahem správního spisu je rovněž námitka žalobce, že z rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a že porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Z výše citovaného obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně, a to konkrétně z ověřovacího listu a z obrazové dokumentace bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že rychloměr UnicamSPEED byl nepochybně automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 125 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Ze správního spisu, ani z jiných okolností projednávané věci, nelze usuzovat, že by měření proběhlo přístrojem kýmkoliv obsluhovaným.
16. Ze záznamu z rychloměru rovněž vyplynulo, že místo spáchání přestupku se nacházelo v obci v místě, na které se vztahovala obecná úprava podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což bylo prokázáno záznamem přestupku a oznámením přestupku. Ani v průběhu soudního řízení žalobce nepředložil žádné důkazy, které by závěr o tom, že v místě měření rychlosti platila obecná úprava podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, vyvracely, nepředložil. Soud naopak považuje důkazy

provedené správním orgánem za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, který nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.

17. V souladu se zákonem soud považuje také výrok o sankci. Dovolával-li se žalobce splnění podmínek pro mimořádné snížení výměry pokuty odkazem na § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pak žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, a ani v žalobě netvrdí žádné právně významné okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly důvod. Výhrady žalobce vůči správnímu orgánu, že ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., nezohlednil, je proto liché. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je rovněž zjevné, že se při stanovení výše sankce zabývaly hledisky danými § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, přičemž sankce 1.500 Kč byla stanovena na spodní hranici zákonného rozpětí. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje úvahy o tom, ke kterým hlediskům přihlédl a jaký měla vliv na výši uložené sankce.
18. Důvodnou soud neshledává ani námitku žalobce, která směřovala k nesprávnému posouzení postupu správních orgánů, týkajícího se zjištění pachatele přestupku. Žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán I. stupně jej zahájil, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Soud sdílí názor žalovaného a správního orgánu I. stupně, že sdělení totožnosti údajného řidiče bylo čirou obstrukcí. V podrobnostech soud odkazuje na závěry správního orgánu I. stupně, s nimiž se ztotožňuje.
19. Ze všech uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto byla v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31.07.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně